

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: MAN HAR SAGN OM BORGTAPETER (2)

Citation: Aarestrup, Emil: "MAN HAR SAGN OM BORGTAPETER (2)", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s. 122. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare04val-shoot-workid64926/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

MAN HAR SAGN OM BORGTAPETER

II

Til Christian Petersen.

- I Man har Sagn om Borgtapeter,
Hundredaarige, paa hvilke
De afblegede Figurer,
Syete Sting i Sting af Silke,
- II Faae et sælsomt Liv om Natten —
Stige ned, og — som det gamle
Herskab fordumstider — sig i
Maanskincabinetet samle.
- III I de bløde Lænestole
Damerne, med Atlasslæbet,
Blændende sig atter kaste —
Munden smiler, rosenlæbet.
- IV Og en Riddersmand — om Dagen
Neppe kjendelig for Synet —
Læner sig paa Stoleryggen,
Stærk, sortskjæget, dunkelbrynet.
- V Gjennem Buevindvet glimre
De forgyldte Instrumenter —

Hvide Skyggehænder jage
Over støvede Tangenter.

VI Klang fra de forsvundne Tider!
O vidunderligt at høre!
Gammeldags Galanterier
Hvidskes i et yndigt Øre.

VII Næsten kunde man misunde
Dette Skyggeliv, hvis ikke —
See! hun blegner bag sin Vifte,
Angst for Morgenrødens Blikke.

VIII Selv den tapre Ridder gyser,
Smutter, som den hele Vrimmel,
Ind i Muren, i Tapetet —
Dagen seer kun Støv og Skimmel.

IX Saadan smutter bort fra Dagens
Færdsel ogsaa Sjælens Mærker,
De forsvundne Sympathiers
Efterladte Billedværker.

X Glemsel, som et Møl, dem gnaver,
Tiden slukker deres Farve —

Kun Erindringsnatten bringer
Flygtigt Liv i deres Larve.

XI O, men skjønnne, elskelige,
Spøgelserne kan fremtræde,
Og i mangel Dæmringstime
Lever op den gamle Glæde.

XII Fra Tapetet stige Mindets
Falmede Figurer, — lægge
Sig paa den bekjendte Sopha
Og gemytligt Benet strække.

XIII Fruen, med ætherisk Hvidhed,
Bringes Lampen. — Marianes
Øine funkle med et Mørke,
Hvori Sjælens Flammer anes.

XIV Talen sig gymnastisk øver,
Springer Buk, som fordums Dage —
Ja, paa Bordet fyldes Glasset
Og de gamle Retter smage.

XV O, man gantes, gjør sig over
Spøgelser og Geister lystig —
Selv ved Hanegalet rækker
Man hinanden Haanden trøstig.

XVI Sukker sil: a rivederla!
Og, som jeg i Aften, smutter
I Tapetet — — kjære Christian,
Ak, idet jeg Brevet slutter.
